

Centráčik

Občasník pre žiakov Spojenej školy, zložka Základná škola

Jún / 2015

**Spojená škola, ZŠ
Centrálna 464
Svidník**

Milí čitatelia !

Školský rok sa už chýli ku koncu a my, redaktori školského časopisu, vám prinášame ďalšie zaujímavosti z nášho školského prostredia.

Počas posledných mesiacov sa toho na pôde našej školy veľa udialo. Oslávili sme Deň Zeme, zahrali sme sa na rozprávkových hrdinov, zapojili sme sa do rôznych literárnych súťaží, ale zamýšľali sme sa aj nad rôznymi aktuálnymi problémami.

Tento mesiac to bude už desať rokov, odkedy sme sa stali Spojenou školou. Dvtedy sme boli základná škola v jednej budove so strednou školou. Pri tejto príležitosti si žiaci za pomoci pedagógov pripravili kultúrny program a ukázali, aké talenty sa v nich ukrývajú. Aj my sa pripájame ku gratulácii a želáme našej škole ďalšie krásne roky, počas ktorých sa budú medzi žiakmi a študentmi rozširovať nielen vedomosti, ale aj tvorivé nápady, zručnosť a kreativita.

Prajem vám príjemné čítanie, pekné prázdniny a deviatikom, ktorých čaká nová etapa života, prajem veľa šťastia pri nástupe na strednú školu. Dovidenia v novom školskom roku.

Miriam Jackaninová

Obsah

Zo života školy

Aké podoby môže mať šťastie

Haiku básne

Súťaž o najkrajší list

Ľudské práva očami detí

Environmentálne aktivity.

Prečo mám rád slovenčinu

Najjednoduchšie veci sú tie najťažšie

Rozprávkové postavy ožili

Medzinárodný deň detí

10. výročie Spojenej školy

Keď kopne múza

Zaujímavosti

Úspechy žiakov

Čo nás zaujalo zo života školy

DEŇ ZEME

22. apríl 2015, keď si ľudia na celom svete pripomínajú ako Deň Zeme, na Spojenej škole prebiehalo projektové vyučovanie zamerané na rôzne environmentálne aktivity.

Deň Zeme odštartovala relácia v školskom rozhlase a potom sa už žiaci počas dvoch vyučovacích hodín ocitli na zaujímavej ceste areálom školy, kde na nich čakalo deväť disciplín. Boli to environmentálne aktivity, ktoré súviseli s témou životného prostredia a jeho ochrany.

SPOMIENKOVÁ SÚŤAŽ

23.04.2015 sa na našej škole uskutočnil nultý ročník súťaže v ruskom jazyku Najlepší rusisti. Pozvanie prijalo 6 základných škôl zo Svidníka a Stropkova a taktiež p. Dmitrij Vaščenko z Ruského centra vedy a kultúry v Bratislave, ktorý pre zúčastnených pripravil hodnotné ceny. Súťažilo 12 žiakov siedmich a ôsmich ročníkov. Po súťaži žiaci aj učitelia mohli vyrobiť netradičnými spôsobmi rôzne ruské suveníry, ktoré sú pre nich dnes už len krásnou spomienkou.

Duchnovičov Prešov – okresné kolo

20. mája 2015 sa uskutočnilo okresné kolo súťaže v prednese poézie a prózy a vo vlastnej tvorbe v rusínskom jazyku. Školu reprezentovali: Jakub Kaliňak, 6.AZ - 1.miesto, poézia Laura Hibel'ová, 5.AZ – 2. miesto, próza a Slávka Krempaská, 8.AZ – 1. miesto, vlastná tvorba.

OCENENIE ŽIAKOV SPOJENEJ ŠKOLY VO SVIDNÍKU

V sobotu 30. mája 2015 sa v budove Slovenského rozhlasu v Bratislave pod záštitou veľvyslankyne Kubánskej republiky Loipa Sánchez Lorenzo uskutočnilo slávnostné vyhlásenie výsledkov výtvarnej a literárnej súťaže Naši národní buditeľia L. Štúr a J. Martí. Medzi víťazmi ani tohto roku nechýbali žiačky Spojenej školy vo Svidníku. V 2. kategórii literárnej časti získala Lívia Kuriplachová 1. miesto a Bianka Geciová 2. miesto.

CELOSLOVENSKÉ KOLO V PREDNESE V RUSÍNSKOM JAZYKU

Alexander Duchnovič bol rusínsky národný buditeľ, spisovateľ, gréckokatolícky farár v Beloveži a Chmeľovej. Od roku 1990 je po ňom pomenované rusínske Divadlo Alexandra Duchnoviča v Prešove. 16. júna sa v ňom uskutočnilo celoslovenské kolo súťaže v prednese v rusínskom jazyku – Duchnovičov Prešov. Školu reprezentovali víťazi okresného kola –Jakub Kaliňak Slávka Krempaská, ktorá si vybojovala 1. miesto vo vlastnej tvorbe.

eTWINNING

Program eTwinning sa zameriava na podporu využívania moderných informačných a komunikačných technológií za účelom vytvorenia partnerstiev európskych škôl. "E" je skratka pre "elektronický" a "twinning" znamená "partnerstvo, družba". Tento program zaujal aj učiteľov našej školy, a preto vypracovali viacero zaujímavých projektov. Jedným z nich je projekt s názvom Penfriends Project: sharing culture. Vyhľadali sme si európsku partnerskú školu v meste Valencia v Španielsku. S touto školou sme naplánovali aktivity pre žiakov. Žiaci 4. a 5. ročníka nadviazali kontakt so žiakmi zo španielskej školy a počas roka si vzájomne vymieňajú listy, ktoré sú písané v anglickom jazyku. V budúcom školskom roku plánujeme urobiť výstavu listov a materiálov (mapy, mince, pohľadnice, kresby a pod.), ktoré priebežne získame od partnerskej školy. Cieľom tohto projektu je zdokonaľiť komunikačné zručnosti žiakov v reálnej komunikácii. Spoznať nových priateľov a získať zaujímavé informácie o cudzích krajinách. Prvé listy už dorazili do partnerskej školy vo Valencii a naši žiaci sa už nevedia dočkať, čo im odpíšu ich španielski kamaráti.

Mgr. Lucia Smaržiková

MEDOVÝ ŠTETEC

11. júna 2015 sa v priestoroch POS vo Svidníku uskutočnilo vyhodnotenie výtvarnej súťaže Medový štetec. V 2. kategórii získala 2. miesto Kristína Drotárová a kolektívna práca ŠKM Včelí úl a Včelí roj, ktorým malí školáci vdýchli svoj pohľad na svet medonosných včielok, získala Cenu poroty.

Aké podoby môže mať šťastie?

Práca z celoslovenskej súťaže Komenský a my 2015 - 3. miesto

Šťastie. Jedno slovo, šesť hlások. Napíšeš to vždy rovnako, vyslovíš to rovnako, no predsa to bude pre teba po čase znamenať niečo iné. Pre každého z nás je to niečo iné.

Keď som bol malý, bol som šťastný, keď som dostal hrejivý bozk od mamy. Keď moje prvé kroky viedli do škôlky, bol som šťastný, že spoznám nových kamarátov. Keď som sa naučil čítať, bol som šťastný, pretože som pre seba dosiahol malý úspech. No to mi nestačilo, šťastie po čase vypáchlo. Potom som bol opäť šťastný, keď som sa v škole naučil niečo nové a zožal za svoje snaženie dobrú známku. No po čase aj toto šťastie vypáchalo. Ako vidíte, časom sa moje nároky na „šťastie“ menili a je tomu tak aj doteraz. Keby som sa mal pozrieť spätne dozadu, čím som bol menší, stačilo mi k nemu menej. Lebo keď by sme sa mali v hĺbke duše zamyslieť, čo je to šťastie, pre každého je niečo iné. Podľa mňa je to určitý druh pocitu, ktorý nosíme hlboko v srdci. Dosiahnuť ho môžeme vtedy, ak sa uspokojíme s tým, čo máme a začneme si vnímať a vážiť veci vďaka seba. Ako povedal filozof Demokritos: „Šťastie je v samotnom človeku.“ Uvediem príklad. Nieкто už je šťastný vtedy, ak má skvelú rodinu, strechu nad hlavou, no iní to možno vníma ako samozrejmosť. Berie to ako bežnú vec a človek je taký, že chce stále niečo viac a viac. Živým príkladom toho, čo som uviedol, sú trebárs ľudia, ktorých nedokáže uspokojiť ani sedemciferné číslo na účte a bohatý prepychový dom. Preto si myslím, že každý jeden z nás by sa mal aspoň raz za čas zamyslieť nad tým, či skutočne k šťastiu treba až tak veľa. Vo väčšine prípadov sú ľudia iba egoistickí. No v živote prichádzajú aj iné životné skúšky a situácie. Či už choroba, strata lásky, smrť, rôzne bôle a strasti duše. Vtedy nás šťastie akoby opúšťalo a odchádzalo od nás. Ale netreba vešať hlavu dole. Veď ani búrka netrvá večne. Raz vyjde slnko a možno práve aj takéto zlé situácie človeka zmenia od základov a naučia ho, čo je to pravé šťastie. Preto aj keď v živote prídu zlé situácie, treba sa z nich poučiť a hľadať vždy aj svetlé chvíľky, kvôli tomu, že život je príliš krátky na to, aby sme v ňom prežívali iba trápenie. Keď by sme sa ešte mali hlbšie zamyslieť o šťastí, uvedomíme si, že je niekedy chvíľkové, no inokedy zasa dlhodobé. Určite sa už viacerým stalo to, že pri výhre, napríklad v tombole, pocítili šťastie. Poradovali sa výhre, no po určitom čase akoby ich to už omrzelo a už to tak neprežívali, ako v prvom momente. No šťastie môže byť aj dlhodobé, a to vtedy, ak si ho človek získa svojím zadosťučinením, lebo nie nadarmo sa vraví: Každý si je strojom svojho šťastia. Nieкто si trebárs nájde skvelú prácu, ktorá ho bude baviť, nájde si báječnú ženu a založí si rodinu. V hĺbke duše pocíti, že to už nie je iba chvíľkový pocit potešenia a radosti, ale určitý dlhodobý pocit spokojnosti a možno aj celoživotného šťastia, pretože nájde spokojnosť a zmysel svojho bytia na svojej krátkej a trnatej ceste životom. Je to nádherný pocit, keď človek žije a už vie prečo. Ja to zatiaľ netuším a verím, že aj ja raz nájdem to svoje vysnené šťastie. No každého z nás k naplneniu šťastia môže ovplyvniť ešte aj viacero závažných faktorov. Napríklad spoločenské podmienky. Ak budú vo svete plagi ako hladomor alebo vojny, človek ťažko nájde vnútorný pokoj. Z toho dôvodu by ľudia vo svete mali myslieť aj niekedy na to, že svet a život nie je len o jedincovi, ale myslieť aj na to, že ak oni nájdu šťastie vo svojom živote, mali by ho šíriť ďalej, pretože radosť a úsmev je ten najlepší dar, aký môže človek dať druhému človeku. Preto netreba zanedbávať spoločenský život. Opäť by som rád citoval Demokritosa, ktorý bol autorom aj tejto myšlienky: „V tomto svete človek tvorí spoločnosť ako súhrn ľudských atómov a len v nej môže realizovať svoje snahy po šťastí, ak ho hľadá v harmónii s každou sebe podobnou jednotkou a v zhode s cieľmi celého ľudstva.“ Je tomu skutočne tak. Ďalším faktorom na ceste k šťastiu je vzdelávanie. Môj skromný názor je taký, že len vďaka

všeobecnému rozhl'adu a znalostiam sa človek môže skutočne sebareflexívne zhodnotiť a zamyslieť sa, ako získa šťastie. A v neposlednom rade je to náboženstvo, ktoré človeka vlastne učí, prečo a ako má žiť, aby dosiahol šťastie.

Preto verím, že každý jeden z nás si vo svojom živote nájde svoje šťastie, lebo je to ten najkrajší pocit, aký človek môže vo svojom vnútri prežívať, a dúfam, že ak ho nájde, nenechá si ho iba pre seba.

Imrich Kaplan
3. miesto

Šťastie

Letím za šťastím
Pieseň vetra
upokojuje
moje srdce
Jemná pavučina
sa dotýka mojich líc
a pavúcia sieť
sa mení na hojdačku
Krehký deň je jemný
ako objatie kamaráta.

Lívia Kuriplachová

Haiku básne

Šťastie je ako
gáfor, ktorý zmizne vždy
keď otvoriš dlaň.

Čas je ako šíp,
ktorý rýchlo preletí,
nechá však stopy .

Život je ako
hádanka, ktorá často
nemá riešenie.

Úspech je iba
malé nakopnutie pri
ceste za cieľom

Imrich Kaplan

Súťaž o najkrajší list 2015

List o tom, ako si predstavujeme svet, v ktorom by sme chceli vyrastať alebo dospievať.

Svidník 23.3.2015

Vážený pán prezident!

Keď ste vyhrali voľby, povedali ste peknú myšlienku: „Ako prezident sa budem usilovať o to, aby som mohol naplniť predstavy Slovákov o lepšom Slovensku a krajšom živote.“ Na základe tohto tvrdenia som sa rozhodla Vám napísať. Bola by som rada, ak by sa podarilo zachovávať našu kultúru a históriu ich ochranou a zveľaďovaním. Tak isto by som chcela, aby sa sprísnil výber ľudí, od ktorých závisia mnohé dôležité rozhodnutia. Myslím tým sudcov, politikov, dôležitých profesorov alebo doktorov. Mali by to byť ľudia s dobrými úmyslami, ktorí nemyslia len na svoje peňaženky, ale aj na ostatných ľudí. Tiež by som chcela, aby sa obnovili centrá obcí a miest, aby v nich pribudlo viac zelene, cyklotrás, aby sme mohli chrániť životné prostredie. Mali by sme myslieť ekologicky.

Taktiež by som si želala, aby sa do škôl zaviedla etika ako povinný vyučovací predmet. Mnoho dnešných detí sa totiž nevie slušne správať a učitelia majú pri nich zviazané ruky. Ak by to nešlo, tak nech sa zavedú nejaké výberové triedy, alebo dokonca celé školy, ktoré by podporovali nadané deti a pomáhali im rozvíjať ich talenty či už v športe, výtvarnom umení, hraní na hudobných nástrojoch, v speve, v literatúre alebo v nejakých vedeckých odboroch, ktoré ich zaujímajú a vidia túto činnosť vo svojej budúcnosti.

Myslím si, že by sme mali na Slovensku zvýšiť aj počet pracovných príležitostí a nie len hromadne a bezhlavo prepúšťať. Hoci som len malá a podľa niekoho bezstarostná 14-ročná školáčka, zaoberám sa aj takouto problematikou. Ak sa súčasná situácia nezmení, tak keď skončím strednú a ak sa mi pošťastí aj vysokú školu, tak budem musieť odísť za prácou do zahraničia, lebo tu nebude nič. A ak budeme mať na Slovensku málo pracujúcich a rozumných ľudí, pôjdeme nie len my, ale postupne aj Vy, myslím aj tých, ktorí riadia našu spoločnosť, dolu vodou. Treba s tým niečo urobiť. Rovnako ako chápem, že to treba nejako vyriešiť, tak chápem aj to, že to nepôjde len tak. Ale čo keby ste odložili napríklad výstavbu garáží pod Bratislavským hradom a namiesto toho by ste postavili nejaký inštitút pre sociálny rozvoj mladistvých na Slovensku. Ochránite tým kus histórie, kus každého z nás a pomôžete tým ďalším generáciám. Skúste nejakým spôsobom splniť aj moju predstavu o lepšom Slovensku, lepšom svete.

Ak si spolu so mnou myslíte, že je to správne, tak to skúste. Ak sa Vám to podarí, tak to možno skúsia aj v iných krajinách Európy, alebo dokonca celého sveta. Môžete mi pomôcť splniť moju víziu o lepšom Slovensku, lepšej Európe, lepšom svete. Možno na to budete potrebovať niekoľko rokov a možno to ani nezvládnete sám. No skúste ďalej rozvíjať túto myšlienku a uvidíte, že Vaše deti a vnúčatá budú mať lepšiu budúcnosť. Môžete zároveň takto podnietiť aj ďalšie generácie politikov a svojho nasledovníka.

Vopred Vám ďakujem aspoň za to, že ste si tento môj názor vypočuli, respektíve prečítali a možno sa ním aj začali zaoberať. Bola by som veľmi rada, ak by sa aspoň časť z mojej vízie splnila a v dospelosti by som videla, že moje sny sa stávajú realitou. Prajem si, aby sa to podarilo práve Vám, nech vidím, že to, čo ste povedali, nie sú len prázdne slová.

**Občianka Slovenskej republiky
Miriam Jackaninová**

Vážení poslanci.

V mene nás, detí, by som sa Vám chcel prihovoriť listom z dôvodu našej budúcnosti a sveta, v ktorom by sme chceli vyrastať. Ako dobre vieme, svet je čím ďalej tým horší, nepoznáme slovo spolunažívanie, srdečnosť, ochota... A to je naša chyba. Nikto nikoho nerešpektuje, namiesto pomáhania si ubližujeme, vo všetkom vidíme len zlo, všetko riešime hrubou silou. Súčasnosť je ešte aká-taká, ale ak to bude takto pokračovať, čo bude o sto rokov?

Keď sa nám niečo na niekom nebude páčiť, tak ho jednoducho zničíme? Alebo ho budeme za živa páliť ako pred 70 rokmi? Ale to nie je ani zďaleka všetko. Už dokonca aj štáty si medzi sebou nepomáhajú, bojujú o každé nezávislé územie. Toto všetko vedie k jedinému. K svetu bez nehy, lásky, priateľstva. Naozaj to chceme dopustiť? Určite nie! A preto Vás prosím, neseďte bezmocne a nerozoberajte nepodstatné. Riešte to, čo je potrebné riešiť! Netušíte, čo máte v rukách. Ja Vám to poviem. Vo Vašich rukách je slovenský národ a jeho život! Vo Vašich rukách je svet, v ktorom rastieme a chceme šťastne žiť. Tak nás, prosím, nesklamte! Naozaj chcete, aby budúce generácie trpeli? Aby sa obyčajný človek bál prejsť už nielen nočnou Bratislavou, ale aj pomaly malým mestečkom, pretože na každom rohu na neho čaká nebezpečenstvo?! Aby boli ľudia v nepokoji, že kedykoľvek môže rozpútať Rusko a Amerika vojnu? To by znamenalo len jediné. Koniec sveta.

My, deti a obyčajní občania, nechceme žiť vo svete vrahov a vojny. Chceme si užiť život a krásu sveta. Ráno vstať a minimálne sa usmiať na každého, koho stretneme, a nie sa naňho mračiť. Deti sa chcú pokojne vzdelávať, mladí ľudia chcú spoznávať svet a nie sa trápiť za minimálnu mzdu, dôchodcovia si chcú užívať dôstojnú starobu v kruhu najbližších. Viem, že dokonalý svet je ťažko vytvoriť, ale snažiť sa urobiť všetko preto, by malo byť našou a aj Vašou povinnosťou. Aby sme sa raz nemuseli hanbiť pred našimi deťmi a vnukmi, aký svet sme im zanechali. Keď sa budeme spoločne snažiť, upozorňovať na chyby a odstraňovať najmä tie svoje, môžeme taký svet vybudovať. Svet bez strachu, svet porozumenia, svet, v ktorom sa budeme tešiť aj z maličkostí. A takýto príklad života musíte ukázať všetkým najmä Vy, ktorí rozhodujete aj za nás. Potom aj svet okolo nás bude určite lepší, spravodlivejší, ale najmä dôstojný a bez hrozieb vojny.

Verím, že tento list nezapadne prachom, ale bude motiváciou pre Vás všetkých, ktorí ste zodpovední za dianie okolo nás a tvoríte tento svet. Už aj preto, aby ste sa mohli v budúcnosti so svojimi vnukmi v takom svete cítiť aj Vy bezpečne. Predsa nechcete, aby sa Vás raz opýtali, kde ste boli, keď sa rozhodovalo o svete, v ktorom vyrastajú.

S pozdravom

Tomáš Soľanka

Výtvarno-literárna súťaž Ľudské práva očami detí

Súťaž vyhlásená podpredsedom vlády a ministrom zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky Miroslavom Lajčákom. **Téma: JA som JA, moje JA**

Moje JA

Na svete je veľa ľudí a každý ma to svoje JA. Aj ja mám svoje JA. No niekedy sa treba opýtať samého seba, či poznáme skutočne to svoje pravé JA.

Myslím si, že súčasťou každého z nás sú povinnosti a práva. Ako sa k nim stavíme, je vlastne odhalenie nášho JA. Lenže niekedy zabúdame na to prvé a pamätáme si iba to druhé. To je chyba! Znamená to, ako keby sme ignorovali polovicu samého seba. Povinnosti predstavujú napríklad prácu. Možno vždy nie je ľahké ju vykonať, no myslím si, že práve práca šľachtí človeka a je to morálna povinnosť voči ostatným, ktorí pracujú. Veď zamyslíme sa: Čo by sme robili bez povinností? Aký zmysel by malo naše bytie, ak po nás nič neostane, nič nedosiahneme a nik si na nás nespomenie, pretože sme si neplnili svoje povinnosti? Z týchto dôvodov si myslím, že si treba plniť svoje povinnosti, či už trebárs povinnosti v škole, prácu, hoci len drobnú a podobne. Preto netreba zabúdať, že aj svoje činy a povinnosti ktoré konáme, tvoria naše JA. Sú taktiež súčasťou našej osoby.

Vďaka povinnostiam môžeme dosiahnuť aj jednu veľmi dôležitú emóciu, sebaúctu. Keď niečo dobré spravíme, alebo niečo dosiahneme, získavame sebaúctu. Na ňu v dnešnej dobe veľa ľudí zabúda, čím taktiež zabúda na to svoje JA. Zhadzujú sa tým pred ostatnými, z toho dôvodu si musíme vážiť aj samého seba. Veď keď si nedokážeme vážiť svoju osobu, ako si potom môžeme vážiť iných? Každý jeden z nás má predsa svoje práva. Či už na vzdelanie, oddych, rodinu a podobne. No treba si uvedomiť ešte jednu vec. Keďže ako som už vrazil, každý z nás má to svoje JA, treba ho rešpektovať, lebo všetci sme jedineční už len tým, že sme. Kvôli tomu musíme byť tolerantní aj k ostatným a aktívne počúvať ich názory a potreby.

Ďalšiu vec, ktorú by som rád spomenul, ktorá je súčasťou nášho JA, je občianska príslušnosť. Veľa ľudí zabúda na svoje korene. Odchádza do sveta, kde mávnutím ruky zabúda, odkiaľ ich cesta priviedla. Zabúda na svojich blízkych, svojich predkov. Myslím si, že to nie je najlepšie, pretože akoby ľudia zabúdali na to, kým skutočne sú. Kvôli tomu je potrebné rozvíjať občianske povedomie a nikdy nezabúdať na svoju minulosť, svoje JA a byť skutočne hrdý na svoj pôvod.

To je tých zopár faktorov, ktoré tvoria naše JA. No je ešte jeden, veľmi dôležitý faktor. Sú ním naše názory. Všetci máme právo na svoje názory. Myslím si, že sú možno aj najdôležitejším faktorom, ktorý tvorí osobnosť človeka, pretože vďaka názorom vyjadrujeme svoju individualitu a vzťah k okolitému svetu. Z tejto príčiny treba mať svoje vlastné názory. Názory ľudí v dnešnej dobe sa snažia dostať ovplyvniť médiá. No ako sa vraví, nie je všetko zlato, čo sa blyští. Takisto to je aj s tým, čo počujeme. Nie všetko je pravda. Boh nám nie nadarmo dal vlastný rozum, tak ho musíme používať. Práve náš pohľad na svet je skutočným našim JA.

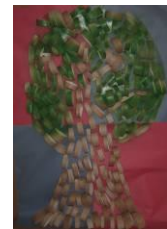
Rád by som spomenul ešte jednu zásadnú vec. Keď už sme dostali ten najkrajší dar, aký môžeme dostať, dar života a svoj jedinečný intelekt, poprípade talent, ktorý nám nik nevezme, mali by sme ho neustále rozvíjať a zdokonaľovať, aby bol náš svet lepším a svetlejším miestom. Inak ochudobňujeme sa o svoje lepšie JA a lepšie zajtrašky v tomto svete, sme menej prínosnými pre ľudskú spoločnosť. A keďže ľudia tvoria tento svet, každé JA tvorí tento svet.

Verím, že sa človek zamýšľa nad tým, čím je a neustále sa snaží svoje JA rozvíjať a zdokonaľovať. Ak sa však nezdokonaľuje a nepozná samého seba, akoby ani nebol.

Environmentálne aktivity pomáhajú k ochrane životného prostredia

Environmentálna výchova patrí k prierezovým témam v rámci výchovno-vzdelávacieho procesu na každej škole. Nie je to inak ani na našej Spojenej škole. Žiaci sa 22. apríla počas dvoch vyučovacích hodín ocitli na zaujímavej ceste areálom školy, kde na nich čakalo deväť disciplín. Na stanovišti **Beh s odpadom** si žiaci mohli overiť či poznajú farby nádob na triedenie odpadu. Na ďalšom stanovišti **Múdre sovy** priradzovali zvieratám ľudské vlastnosti. Pokúsili sa aj **vytvoriť rekord pri stavaní veže z uzáverov PET fliaš**. Pomohli nakrímiť mláďatá vtákov červíkmi, ktoré hľadali schované v tráve. V určenom časovom limite hádali názvy zvierat podľa podobných pravidiel ako v obľúbenej hre **Activity**. V **prírodnom pexese** papierové kartičky sme nahradili prírodninami, ako sú rôzne druhy šišíek, plodmi listnatých drevín, kamienkami, úlomkami kôry, prázdnyimi slimačimi ulitami.... Spestrením aktivít bolo hľadanie ukrytých názvov živočíchov v **osemsmerovke**. Žiaci sa zabavili pri pohybovej hre **Na jelene**, počas ktorej sa zahrali na poľovníkov. Záver patril **výsadbe byliniek** do kvetináčov z fliaš.

Ako sa dá využiť v detskej tvorivosti odpadový materiál, a to rolky z toaletného papiera, dokazuje výstava na chodbe našej školy. Nastrohané pásiky žiaci trpezlivo nalepovali na výkres, vytvárali zvieratká, stromy, kvetiny, motýle ...

Netradičná forma vyučovania a environmentálne aktivity s témou životného prostredia a ochrany prírody určite boli pre žiakov podnetom k zamysleniu sa nad touto aktuálnou problematikou súčasnosti.

Tím Zelenej školy

Pomoc prírode

Nielen environmentálne aktivity, ale aj naše činy sú dôkazom nášho vzťahu k prírode. My, žiaci Spojenej školy vo Svidníku, sme svoj vzťah k prírode preukázali tým, že sme sa hneď po Dni Zeme vybrali vyčistiť studničku a okolie nad vinárňou vo Svidníku. Je až neuveriteľné, čo všetko dokáže človek vyhodit' v okolí tak obľúbenej studničky. Našli sme tam starý televízor, pneumatiku, zubnú kefku, radiátor, topánky, papuče, a dokonca striekačku, ktorá poslúžila ako jednorazová dávka drogy. Nakoniec sme sa odmenili opekaním, pričom sme nevytvorili žiaden odpad. Veď sme predsa žiaci, ktorá nesie názov Zelená škola. Vyčisteniu obľúbeného miesta, ktoré slúži na oddych i na prechádzku, sa potešili aj okoloidúci občania. Celkovo sme vyzbierali 8 plastových vriec odpadu, ktorý potom odviezli Technické služby mesta Svidník. Aj takýmto spôsobom sa dá spojiť príjemné s užitočným.

Tomáš Soľanka

Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko

Ako sme informovali v januárovom čísle Centrálíka aj tohto školského roku sa žiaci našej Základnej školy zúčastnili celoštátnej súťaže s medzinárodnou účasťou. Práce našich žiakov sa v súťaži nestratili. Svedčí o tom čestné uznanie Tomáša Soľanku.

Slobodné Slovensko

Som žiak 9. ročníka. Na hodinách literatúry preberáme slovenský romantizmus a básnikov, ktorí patrili k tomuto literárnemu smeru. Medzi nich patrí aj známy štúrovsky básnik Andrej Sládkovič.

Z jeho tvorby nás zaujala báseň Nehaňte ľud môj, ktorú napísal ako obhajobu slovenského národa. So spolužiakmi sme si pripravili zážitkové vyučovanie. Preniesli sme sa do 19. storočia. Na jednej strane boli obhajcovia slovenského národa a na druhej strane jeho neprajníci. Mojou úlohou spoločne so spolužiakom bolo uviesť ostatných do deja, čiže otvoril som zasadnutie uhorského snemu. Všetko bolo perfektne pripravené. Nechýbali heslá: Sloboda, Spravodlivosť, Za národ... Mali sme nacvičené texty, ktoré zazneli na uhorskom sneme. Vytvorili sme skutočnú situáciu, kde sme využili vedomosti z literatúry a dejepisu. Keď neprajníci vyčítali slovenskému národu že je mladý, že nemá dejov, že nemá budúcnosť, na obranu sa postavil Ľudovít Štúr. Postavil sa za sociálne aj národné práva ľudu. Zaznel potlesk tých, ktorí stáli na strane Ľudovíta Štúra, keď navrhol uzákoniť spisovný slovenský jazyk. Až vtedy som pochopil, ako ťažko sa muselo bojovať za spravodlivosť, slobodu, rovnosť a hlavne samostatnosť. Slovensko to vôbec nemalo ľahké, lebo neprajníci slovenské národa robili všetko preto, aby sa to nepodarilo. Aj preto si to veľmi cením, že dnes to máme ako realitu. Už len preto, že dokázalo svetu všetko to, čo Andrej Sládkovič v básni ako obhajca prezentoval. Aj keď bolo mladé, neskúsené, predsa dokázalo prežiť a existuje dodnes. A to všetko aj vďaka Ľudovítovi Štúrovi, pre ktorého bola sloboda cieľom a svätou túžbou, za ktorú vytrvalo bojoval aj za cenu života.

A keďže rok 2015 je vyhlásený za Rok Ľudovíta Štúra, pretože si pripomíname 200. výročie jeho narodenia, mali by sme si naňho spomenúť aspoň v kútiku duše. Pripomenúť si, ako veľmi túžil osamostatniť Slovensko, pozdvihnúť slovenskú reč, aby bola rovnocenná s ostatnými a deti sa ju mohli učiť v školách. A hľa, podarilo sa to. Presne ako povedal v jednej básni: „...hoci padneme, hodní svojho rodu, vnukom našim nadobudneme voľnosť a slobodu.“

Tomáš Soľanka, 9.AZ - ČU

Čo pre mňa znamená domov?

Domov je sladký ako najsladší med, do ktorého prší láska. Vždy v ňom nájdem kvapky radosti.

Matej Mikuš

Je to môj raj. Keď som doma, cítim len lásku, ktorú mi dáva moja rodina. Doma som povedala prvé slovo a v ňom poviem aj to posledné.

Kristína Kurucová

Domov sú starostlivé ruky mamky, mozoľnaté ruky môjho otca, šibalský úsmev mojej sestry, pútavé príhody starého otca i milovaná babka, ktorá vždy ukuchťí nejakú dobrotu.

Imrich Kaplan

Každý človek na svete má mať miesto, kde sa cíti dobre, má tam pohodu, lásku, šťastie, ale aj kútik, kde sa môže vyplakať. Toto miesto mu prirástlo k srdcu. Je to miesto zázrakov. A takéto miesto navždy zostane v srdciach tých, ktorí v ňom zažívajú neopakovateľné okamihy, ktoré sa pomaly pretvárajú na lásku. Lásku k domovu.

Kristián Suchanič

Najjednoduchšie veci sú tie najťažšie

/Práca zo súťaže Hodžov novinový článok 2014. Práca sa umiestnila v bronzovom pásme./

S tým, že najjednoduchšie veci sú tie najťažšie, sa stretávam v každodennom živote. Jednoduché veci by mali byť pre nás hračka, a nie nám znepríjemňovať život. Ale prečo? Je to tak preto, lebo im nevenujeme pozornosť, nesústredíme sa na to, berieme to na ľahkú váhu, a potom sa nám toho nakopí ako púpav na lúke. Je potrebné zobrať to za správny koniec, venovať tomu pozornosť aj keď je to tá najmenšia drobnosť. Ale práve tá najjednoduchšia vec má v sebe často veľa dôležitostí.

Uvediem príklad zo života. Za úlohu som dostal spraviť prezentáciu. Veľmi som sa potešil, pretože pre mňa sú prezentácie malina. Nechal som to teda na posledný deň. Prišiel som domov, zapol počítač a z ničoho nič sa vypol. Odvtedy som ho už nezapol, pretože sa pokazil. V tej chvíli sa ma chytil strach. Čo ďalej? Bol som skoro u všetkých kamarátov, no skoro nikto nebol doma, a aj tí čo boli, tak nemali program alebo nemali na mňa čas. Nakoniec som musel ísť až do vedľajšej dediny, kde mi pomohol môj dobrý kamarát, ktorému som za to vďačný. Ale stálo má to veľa energie. Jednoduchá vec sa zrazu pre mňa stala zložitou. Možno aj preto, lebo som to nechal na poslednú chvíľu, lebo som si bol istý, že sa nemôže nič pokaziť, lebo.... lebo som nechtyl dušičku veci za správny koniec.

Z toho vyplýva, že niekedy aj tie najľahšie veci sú najťažšie. Jednoduché by sa nám zdalo aj správanie voči prírode a okoliu. Ved' kto by nevedel, ako spraviť zem lepšiu, ako sa správať v prírode, k okoliu, ku krajine, v ktorej žijeme, k ľuďom okolo nás ... Takto by som mohol pokračovať. Vieme to síce, ale na hlbšie pochopenie potrebujeme ešte uchopiť dušičku týchto vecí tak, aby naše správanie a konanie malo zmysel nielen pre nás, ale najmä pre druhých, pre okolie, krajinu, pre svet, v ktorom žijeme. Správať sa však k tomu tak, že je nám to jedno, je veľmi plytké, sebecké. A sebecké je a aj to, keď to robíme naoko, sebecké je aj polovičaté úsilie, ktoré k ničomu nevedie. Nestačí myslieť, ale konať, teda „uchopiť dušičku vecí.“ V reálnom živote to znamená chrániť životné prostredie aj vtedy, keď má nikto nevidí, hádzať do koša odpadky z presvedčenia, že nechcem žiť v špíne a neznečisťovať svoje okolie... Všetko teda robiť naplno, z vlastného zmýšľania a nie kvôli niekomu, niečomu, za niečo. Až vtedy chytíme dušičku vecí za správny koniec, keď si uvedomíme, že zničiť prírodu, okolie, krajinu znamená nemyslieť na to, že potom nám neostane nič a po istom čase nebudeme ani my. Pomyslenie na to je strašné. Preto sa treba ku všetkému postaviť poriadne a nebrať to na ľahkú váhu.

Ešte horšie je to v prípade „mocných“ tohto sveta, ktorí tiež mnohokrát nevedia, skôr nechcú „uchopiť dušičku vecí“ a potom vidíme, čo sa všetko okolo nás deje. Nepokoje, násilie, hrozba vojny. A pritom stačí tak málo. Nekonať plytko a nemyslieť len na seba. Potom bude svet lepší, spravodlivejší, krajší.

Tomáš Sol'anka

Práca Laury Surdeníkovej zo súťaže Ľudské práva očami detí – Moje JA, JA som JA / 2015

Rozprávkové postavy ožili

Zážitkové vyučovanie urobí z akejkoľvek vyučovacej hodiny hodinu výnimočnú a je veľkým prínosom pre žiakov. O tom sme sa presvedčili aj my, šiestaci ZŠ. Na hodine slovenského jazyka sme uskutočnili zážitkové vyučovanie na tému: **Rozprávkové postavy ožili**. Kostýmy postavičiek z rozprávok a literárnych diel sme si pripravili spolu s monológom, ktorým sme sa predstavili a presvedčivo porozprávali o tom, z akej rozprávky sme prišli a čo sa nám prihodilo. V triede sa stretli hrdinovia klasických rozprávok, ako je Janko Hraško, Červená čiapočka, vlk, vajce z rozprávky Išlo vajce na vandrovku, s chlapcom Nate z knihy Veľký frajer, s postavou fantasy knižky Harry Potterom, ale aj s ďalšími známymi i menej známymi postavičkami z rozprávok. V triede ožila ríša rozprávok, vyskúšali sme si svoju kreativitu a zistili, že aj hodina slovenského jazyka môže byť zábavná a zaujímavá.

Šiestaci ZŠ

Majstri Slovenska stredných škôl

V dňoch 5.-7. mája sa v Trnave uskutočnili Majstrovstvá Slovenska vo volejbale žiakov stredných škôl.

Turnaja sa zúčastnilo osem družstiev. Jednotlivé kraje reprezentovali víťazi krajských kôl. Prešovský kraj reprezentovali žiaci zo Spojenej školy vo Svidníku, teda naši starší spolužiaci. Žiaci z našej Spojenej školy na ul. Centrálnej úspešne reprezentovali mesto Svidník a Prešovský kraj na Majstrovstvách SR vo volejbale žiakov stredných škôl a pri svojej prvej účasti získali prvé zlato v histórii školy. Najlepším nahrávačom turnaja sa stal Damián Cuprišin zo Spojenej školy vo Svidníku.

Za predvedený výkon a reprezentáciu školy patrí našim starším spolužiakom uznanie a srdečné poďakovanie za predvedený výkon.

Centráčik

Návšteva zábavného technického centra SteelPark v Košiciach

SteelPARK je technické zábavné centrum v Košiciach, ktoré sme 25.5.2015 navštívili v rámci výletu.

Ide o zoskupenie originálnych exponátov, ktoré majú ambíciu pútavou a zábavnou formou pritiahnúť záujem detí a mládeže o vedu, techniku a moderné technológie. Všetky interaktívne exponáty sme si pri návšteve SteelPARKu pokojne prehliadli a vyskúšali. Exkurzia nám ponúkla príbeh ocele, aktívne hranie sa s exponátmi z oblasti fyziky, optiky, geológie, magnetizmu, hutníctva, biometriky, strojárstva a ďalších oblastí. Všetkých zaujal levitujúci vláčik, technologický proces výroby plechových autíčok, vákuové experimenty, prednáška o magnetizme, no aj robotický futbal, rubikova kocka, 3D kino, *dynamická levitácia*, pri ktorej visí magnetická guľôčka v priestore, meranie sily rúk i EKG a mnoho ďalších zaujímavostí.

Aj takýmto spôsobom sme sa všetci dozvedeli, že aj svet vzorcov je zaujímavý a dokonca v SteelParku sme sa ho mohli aj dotknúť.

Tomáš Soľanka

Školského výletu sa zúčastnili 6.AZ s p. uč. Mgr. Zuzanou Rodákovou, 8.AZ s p. uč. Martou Kotuličovou a 9.AZ s p. uč. Annou Lažovou.

Medzinárodný deň detí

Medzinárodný deň detí je sviatok detí, ktorý sa oslavuje v mnohých krajinách sveta. Medzinárodný deň detí sa zvyčajne oslavuje každoročne 1. júna. Na Slovensku sa slávi od roku 1952. Oslavuje sa vo viac ako 21 krajinách. V tento deň je zvykom, že sa na školách neskúša. A tak to bolo aj na našej škole a v tento deň si žiaci užívali svoj sviatok

MDD na Spojenej škole – Olympiáda športu, hier a radosti

V najkrajší deň všetkých detí sme si my, deviataci, na našej Spojenej škole pripravili rôzne aktivity pre našich mladších spolužiakov. Súťažilo sa v tradičných i netradičných disciplínach: Mlynársky hod, Nepálska hliadka, Mlynárov beh, Skop muchy zhora dole, Skok vysokod'aleký s diskom, Nebezpečný náklad, Gumkáči, Podliezanie pod lano, Preskoky cez švihadlo a Točenie kruhom HULA – HOP. Najlepší súťažiaci dostali za svoj výkon medailu vo forme sladkej odmeny.

Neskôr sme sa všetci presunuli na pešiu zónu, kde boli pripravené rôzne hry a športové súťaže. Nakoniec si najlepší žiaci škôl prevzali cenu a ďakovný list z rúk primátora mesta Svidník za reprezentáciu mesta v celoslovenských súťažiach. Z našich žiakov si ocenenie prevzali deviataci, Imrich Kaplan a Tomáš Soľanka.

Úsmev na tvárach detí bol dôkazom toho, že MDD sa na Spojenej škole vydaril.

Mlynárov beh

Skok vysokod'aleký s diskom

Mlynársky hod

Točenie kruhom HULA – HOP

Podliezanie pod lano

Nepálska hliadka

Relax a oddych v Bowling Clube

Dňa 4.6. 2015 sme sa my, členovia Literárneho krúžku, stretli na netradičnom mieste, a to v Športovom centre Bowling Club vo Svidníku. Po veľmi pekných výsledkoch v literárnych súťažiach sme ukázali svoje zručnosti aj v hraní bowlingu. Niektorí si tento šport vyskúšali prvýkrát, ale všetkých táto hra zaujala. Súboje sme zvädzali až do konca, ale vyhrať mohol iba najlepší. Tým sa stal Tomáš Soľanka z 9.AZ, 2. miesto obsadila Kristína Drotárová, 7. AZ a 3. miesto si vybowlingovala Soňa Cimbalová, 6.AZ. Priateľská atmosféra bola dôkazom, že takéto stretnutie bolo príjemným relaxom a oddychom od všedných školských dní.

Literárny krúžok

Zážitkové vyučovanie: Vystúpenia na uhorskom sneme

V rámci aktivít k Roku Ľudovíta Štúra sme sa na hodine slovenské jazyka pokúsili predniesť niektoré časti z vystúpení Ľudovíta Štúra na uhorskom sneme. Išlo o poslednú aktivitu v tomto školskom roku. Samozrejme, predchádzala tomu dôkladná príprava, keďže rétorika je veda o umení hovoriť, presne informovať a presvedčiť publikum o správnosti názorov. Nebolo to vôbec ľahké. Naším cieľom bolo „dobre hovoriť“, a preto nestačilo iba naštudovať texty, ale hovoriť voľne, presvedčivo, kultivovane. Myslím, že sa nám to podarilo a aj takýmto spôsobom sme si my ako deviataci doplnili vedomosti o Ľudovítovi Štúrovi. Presvedčili sme sa tiež, že rečnícke umenie nie je vôbec ľahké a nie každý má schopnosť sa ho naučiť.

Tomáš Soľanka

Naši národní buditelia Ľ. Štúr a J. Martí

V sobotu 30. mája 2015 sa v budove Slovenského rozhlasu v Bratislave pod záštitou veľvyslankyne Kubánskej republiky Loipa Sánchez Lorenzo uskutočnilo slávnostné vyhlásenie výsledkov výtvarnej a literárnej súťaže Naši národní buditelia Ľ. Štúr a J. Martí. Medzi víťazmi ani tohto roku nechýbali žiačky Spojenej školy vo Svidníku. V 2. kategórii literárnej časti získala Lívia Kuriplachová 1. miesto a Bianka Geciová 2. miesto.

10. výročie Spojenej školy

Dňa 12. mája o 10. hodine sa v Dome kultúry vo Svidníku uskutočnila slávnostná akadémia pri príležitosti osláv 10. výročia Spojenej školy.

Po príhovoroch nasledoval kultúrny program, ktorý bol starostlivo pripravovaný dlhé týždne celým pedagogickým zborom a, samozrejme, žiakmi. Hneď potom sa už diváci mohli sústrediť na bohatý, zaujímavý, vtipný program, ktorým nás previedol duch Spojenej školy a malá školáčka. Stroj času pomohol poodhaliť najdôležitejšie okamihy od vzniku školy až po súčasnosť. Vydarená a zaujímavá videoprojekcia bola osviežením a doplnením úžasného programu. Ten potešil srdcia všetkých v sále. Na ceste životom školy sa striedali vydarené čísla spevu, tanca, športového cvičenia, scénok... Svoje nadanie a šikovnosť mali možnosť predviesť malí aj veľkí, keďže škola spája deti a mládež od 6 do 20 rokov. Precízne bola pripravená aj scéna a kostýmy účinkujúcich. Dlhý potlesk na záver bol dôkazom, že program sa všetkým páčil. Ako sa na oslavu patrí, nechýbala ani veľká torta. Všetkým účinkujúcim aj gratulantom sa poďakovala riaditeľka školy RNDr. Mária Makutová, ktorá zaželala škole veľa úspešných rokov, dobrých pedagógov, zamestnancov a hlavne úspešných žiakov, ktorí budú i naďalej šíriť dobré meno Spojenej školy a budú chcieť aj naďalej sa vzdelávať. Po kultúrnom zážitku všetci pozvaní hostia sa občerstvili na recepcii, kde si mohli spoločne zaspomínať na časy minulé, ale pozrieť aj moderne vybavený interiér a exteriér školy.

Centráčik

Ked' kopne múza

Láska

Láska, hra dvoch mladých ľudí,
často im láme krídla.
Prekonávajú spolu nástrahy,
no niekedy je ako hra.
Čas sa naklonil na zlú stranu,
zakryté vrásky sú odkryté.
Láska sa už skončila,
svoji už neostanú.
Topia sa obidvaja v slzách
uväznení v čase.
Ich srdcia sa búria.
S odstupom času
sami na seba zúria.

Kristián Suchanič

Šanca

Svet je príliš krutý
na moje krehké srdce.
Stačí len malá hádka
a srdce sa rozpadne.

Ak sa rozpadne,
už ho nikto nenájde.

Máme poslednú šancu,
aby svet ostal nažive.

Musíme pridať,
pretože šanca
sa nedostáva len tak.
Musíme si ju zaslúžiť?

Kristína Drotárová

Deň

Pestrofarebný deň
sa na mňa usmial,
Podišla som bližšie
a vzal ma so sebou.
Leteli sme s vetrom
o preteky.
Naučil ma,
že každý deň sa mám
usmievať,
aby každý deň
bol dňom pestrých farieb.

Soňa Cimbalová

Vedeli ste,

- ...že najkratšia vojna sa odohrala v roku 1896. Zanzibar sa vzdal Británii po 38 minútach.
- ...že slovenčina je úradným jazykom aj vo Vojvodine (územie na severe Srbska).
- ...že najdlhší film, Liečba Nespavosti (1987), trvá 87 hodín.
- ...že samček koníka morského privádza na svet mláďatá, nie samička.
- ...že najznámejšie slovo na planéte je OK, druhé je Coca-cola.
- ...že Eskimáci používajú chladničku na to aby im nezamrzli potraviny.
- ...že priemerný slon vyprodukuje za deň priemerne 25kg exkrementov.
- ...že Vlajka Líbie ako jediná na svete pozostáva z jednej farby (zelenej).
- ...že na výrobu 500 mililitrov medu musia včely obletieť cca 5 miliónov kvetín.
- ...že žiaci základných škôl v Nórsku nedostávajú známky.
- ...že oko pštrosa je väčšie ako jeho mozog
- ...že u nás sa pred II. svetovou vojnou jazdilo vľavo.
- ...že názov populárnej čokolády Milka je vlastne skratka ? Tvorcovia názvu vtipne spojili dve nemecké slová - Milch (mlieko) a Kakao (kakao) - tak vzniklo slovo Milka.
- ...že golfová loptička má 360 bodiek.
- ...že jediné jedlo ktoré šváby nezjedia je uhorka.
- ...že v Číne spotrebujú ročne 45 miliárd drevených paličiek na jedenie. Musia kvôli tomu vyrúbať 25 miliónov stromov.

Internet

Zasmejte sa

Je Dežko v škole a učiteľka sa ho pýta: Dežko, skloňuj slovo chlieb. Dežko hovorí: kto čo? chlieb, s kým s čím? so salámou, komu čomu? mne.

Viete, čo robí futbalista, keď nevie bežať a zle vidí? Rozhodcu.

- Mirko, čo povedal tatinko na tvoje vysvedčenie?
- Nič, len krútil hlavou.
- Takže to nebolo tak strašné, nie?
- No, on krútil mojou hlavou...

Chlapec nesie domov vysvedčenie, ktoré sa hemží zlými známkami a radostne si hopká a pospevuje si: - Sláva! Posledné vysvedčenie, naposledy dostanem výprask!

Úspechy našich žiakov

Villa Zerna

2. miesto Imrich Kaplan, 9.AZ

Krajská súťaž Hviezdoslavov Kubín

Poézia - 2. miesto Emma Miňová

Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko

Čestné uznanie Tomáš Soľanka, 9.AZ

Komenský a my - celoslovenská súťaž

3. miesto Imrich Kaplan, 9.AZ

Duchnovičov Prešov - okresné kolo

1. miesto Jakub Kalňak, poézia, 6.AZ

2. miesto Laura Hibel'ová, próza, 5.AZ

1. miesto Slávka Krempaská, vlastná tvorba, 8.AZ

Literárny Kežmarok 2015

Čestné uznanie Tomáš Soľanka a Imrich Kaplan, .AZ

Slávik Slovenska - okresné kolo

Zlaté pásmo – Magda Rodáková, 8.AZ , Sabína Hošková, 2.AZ

Strieborné pásmo – Simona Dičková, 6.AZ

Naši národní buditeľia Ľudovít Štúr a José Martí

1. miesto Lívia Kuriplachová, 6.AZ

2. miesto Bianka Geciová, 6.AZ

Poznaj minulosť predkov alebo Pátranie po predkoch

Magdaléna Rodáková, Miriam Jackaninová – celoslovenské kolo

Duchnovičov Prešov - celoslovenské kolo

1. miesto Slávka Krempaská, vlastná tvorba, 8.AZ

Detský čin roka

Miriam Jackaninová napísala o dievčatách, Klauzii a Patrícii, ako zachránili život žene.

BLAHOŽELÁME

**Časopis Centráčik pripravili a vydali žiaci Literárneho krúžku Centráčik,
zložka Základná škola vo Svidníku**

Šéfredaktor: **Miriam Jackaninová**
Zástupca šéfredaktora: **Imrich Kaplan**

Redaktori: Tomáš Soľanka
Natália Frandoferová
Kristína Drotárová
Soňa Cimbalová
Lívia Kuriplachová
Kristián Suchanič
Matej Mikuš
Denis Jancura

Adresa: **Spojená škola, ZŠ**
Centrálna 464
089 01 Svidník

E-mail: zakladna@spojenaskolask.sk, tel.: 054/788 2042, mobil: 0911 750 314
0903625471

Informácie: www.spojenaskolask.sk

**Časopis Centráčik vychádza od školského roku 2002/2003 ako občasník
pod vedením Mgr. Anny Lažovej**

